

dette paa en tilfredsstillende Maade, og vi derimod vilde have det overladt til Regjeringen. Det er ganske vist vor Hovedbestræbelse, som vi have ønsket udtrykt paa den Maade, som det foreligger i Forslaget, nemlig at faae Regjeringens Forslag forkastet, forbi vi ansee det for at være for byrdefuldt for Landet. Det har dernæst været vor Mening at antyde nogle enkelte Punkter haade med Hensyn til den Sikkerhed, der bør have for Befolkningen og med Hensyn til Hærens Indretning, saaledes at den kan komme til at udøve en Indflydelse paa Befolkningen i det Hele taget til Udvikling af dens Kampdygtighed og Mand. Mere have vi ikke tilsigtet. Skulde det Tilfælde indtræffe, som jeg maa tilstaae, at jeg ikke har gjort Regning paa, at Regjeringen skulde ville slutte sig til vort Forslag, saa er det jo bekendt for Alle, at der gives Midler og Veie, ved hvilke man kunde komme til saadanne yderligere Forandringer i Forslaget, som Regjeringen kunde tiltræde. Deri var der aldeles ingen Hindring for Sagens videre Fremme, hvis Regjeringen vilde gaae ind derpaa. Men den ærede Minister har udtalt, at hvad der laa i vort System, var heelt forskjelligt fra, hvad der laa i hans. Vi kunde jo godt begribe, at den ærede Minister maatte have tænkt over sit System og maatte finde det rigtigt; hvorfor skulde vi da smigre os med det Haab, at han vilde slutte sig til vort Forslag? En anden Sag var det, hvorledes Thinget vilde stille sig til Sagen. Det kunde efter vor Overbeviisning godt blive et praktisk Forslag, nemlig forsaavidt der her i Thinget var et Fleertal, der var af den Overbeviisning, at vort Land ikke kan bære den Meerudgift af 2 Millioner, som Regjeringsforslaget foreslaaer i Forhold til vort Forslag. I saa Tilfælde kunde vort Forslag faae praktisk Betydning, og om den ærede Minister da vilde udføre det, maatte blive hans Sag; men dette har ikke Betydning for mig. Hvad der for mig er af Vigtighed, er, at Landet ikke bliver overbebyrdet. — Den meget ærede Ordfører kom med adskillige Bemærkninger imod det, jeg havde anført, og vilde mene, at Udkastets § 20 dog ikke skulde bevise det, som jeg havde hentet Beviis for i den, idet han endog troede, at det var en Feil af mig, at jeg ikke havde oplæst

videre i Paragraphen. Dette kan jeg imidlertid ikke erkjende, at det var. Hvad der var mig magtpaaliggende, var at vise, at Lovforslaget gik ud paa at sætte Regjeringen i en gunstigere Stilling med Hensyn til fremtidige Forandringer end den, hvori Rigsdagen vilde komme ved Forslaget. Videre vilde jeg slet ikke bevise, og altsaa behøvede jeg ikke at læse Mere op af Paragraphen, end jeg gjorde. Naar Skolernes Fastsættelse ved Lov er uheldig, hvorfor skulde det da forholde sig anderledes i denne Henseende end med andet Skolevæsen i Landet. Jeg tænker navnlig her paa forskjellige Specialskoler. Hvorfor give vi os ikke her i Rigsdagen af med at omordne Universitetet eller den polytechniske Læreanstalt i deres Enkeltheder? Hvorfor indskrænker Rigsdagen sig til blot at berøre disse Institutioner ved Finantsloven? Det er naturligtvis, forbi man erkjender, at det er et Formaal, som man ikke vilde kunne opfylde tilfredsstillende, og det er det Samme, som gjør, at jeg anseer det for uheldigt, at vi med Hensyn til saadanne Specialindretninger som disse forskellige Krigsskoler skulde give os til her i Rigsdagen at forestrive det Specielle ved dem. Jeg seer derfor ikke rettere, end at dersom vi unblode at komme ind paa en saadan Organisation af Skolerne ved Hæren, gjøre vi ikke Andet, end hvad Rigsdagen pleier at gjøre med andre Specialskoler i Landet. Det forundrer mig iøvrigt, at der er ligesom en vis Iver for, at Regjeringen skal faae Rigsdagens Medvirning med Hensyn til Indretning af Skoler ved Hæren, da det er bekendt, at der her i Landet fra Regjeringens Side endogsaa har været gjort Paastand om, at det er Noget, der laa udenfor Lovgivningsmagtens Omraade at beskæftige sig med Sligt med Hensyn til forskellige Specialskoler. Imidlertid, Rigsdagen har albrig anerkjendt disse Paastande fra Regjeringens Side, men den har holdt sig temmelig meget tilbage vistnok i Aerkjendelse af det Vanstelige i dens Stilling ved et saadant Foretagende. — Den ærede Ordfører omtalte en Øtring af mig. Han sagde, at forbi en ung Mand finder, at han er dygtig til at være Commanderende, derfor er det ikke sagt, at han er det; men jeg har ikke sagt Noget, som kunde give den